

Avinėlių atsidavimo Eucharistijai stebuklai ir ŠVENTASIS PRANCIŠKUS ASYŽIETIS

ITALIJA, XIII A.

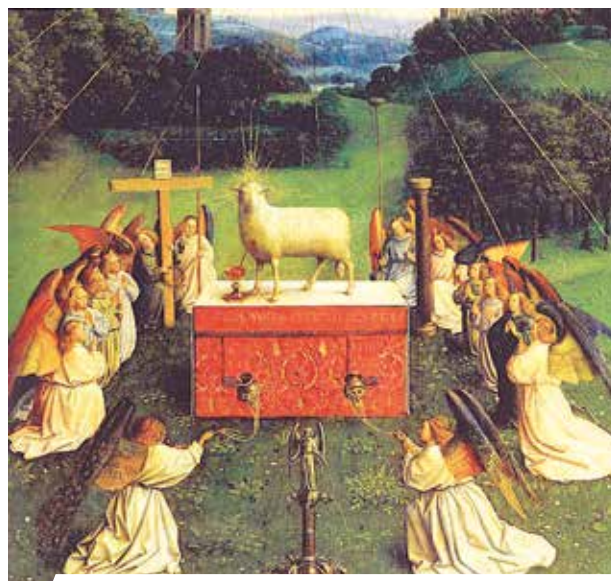
Šventasis Pranciškus ypač mėgo ėriukus. Su jais dėl savo švelnumo Šventajame Rašte dažnai lyginamas Jėzus Kristus.

Šventojo Pranciškaus portretas, Speco

Šv. Pranciškus Asyžietis, Cimabue

J. Van Eikas, *Mistinis avinėlis*

Šv. Pranciškaus viršutinė bazilika, Asyžius

Šventasis Pranciškus, Pranciškaus Ribaltos Prado muziejus, Madridas

Pranciškaus istorinėse kronikose pasakojama, kad „kelionės į Romą metu šventasis su savimi laikė mažą ėriuką, įkvėptas atsidavimo Kristui, savo mylimiausiam Avinėliui. Jam išvykus ėriukas buvo patikėtas kilmingai damai, poniai Žakopai iš Sette Soli, kad ši jį globotų savo namuose. Avinėlis, tarsi būtų šventojo išmokytas rūpintis, nepalikdavo moters nei kai ji eidavo į bažnyčią, nei kai ten pasilikdavo ar grįždavo iš jos. Kai kuriais rytais, kai moteris vėluodavo atsikelti, ėriukas švelniai užkabindavo ir stumtelėdavo ją savo mažais ragais. Jis pažadindavo damą savo bliovimu, gestais skatindamas skubėti į bažnyčią. Už tai ponija labai mylėjo avinėlį, Pranciškaus mokinį ir pamaldumo pavyzdį.

Vieną dieną vaikščiodamas

Sienos apylinkėse, šventasis Pranciškus ganykloje aptiko didžiulę avių bandą. Kaip visada, jis maloniai pasisveikino su jomis. Avys nustojo ganytis ir pribėgo prie jo bei pakėlė galvas, sutikdamos šventojo žvilgsnį. Jos šventąjį Pranciškų pasveikino taip šventiškai, kad piemenys apstulbo, matydami, kaip nuostabiai šokinėja ėriukai ir avinai.

Kitą kartą Porcinkulės Švč. Mergelės Marijos bažnyčioje žmonės šiam Dievo vyrui atnešė dovanų avinėlį. Jis jį su dėkingumu priėmė, nes šventajam patiko šių gyvūnų nekaltumas ir paprastumas. Šventasis Pranciškus pamokė avinėlį šlovinti Dievą ir netrukdyti broliams.

Gyvuliukas pajuto jo pamaldumą ir visada pakludavo. Kai avinėlis išgirdavo, kad broliai gieda chore, ateidavo į bažnyčią. Ten jis sulenkėdavo kelius ir suklypęs priešais nekaltosios Avinėlio Motinos altorių skleidavo švelnius garsus, tarsi norėdamas ją pasveikinti. Per šv. Mišias, pakylėjimo momentu, jis nusilenkdavo, sulenkęs kelius. Atrodydavo, tarsi šis pamaldus gyvuliukas priekaištautų menko tikėjimo žmonėms dėl jų nepagarbos Švenčiausiajam Sakramentui ir drąsintų pamaldžiuosius.“